

formálně správného, jest zamítnouti proto, že o tomto předpokladu, o věcné správnosti platebního výměru nemůže soud rozhodnouti ani předurčujícím způsobem.

Čís. 10503.

Při koupi zboží obchodníkem k dalšímu zcizení nelze míti za to, že kupitel, přijav faktury, pokud byly opatřeny doložkou výhrady vlastnictví a proti doložce se neohradiv, mlčky přistoupil na tuto výhradu, nanejmé, nebylo-li v komisiích notách zmínky o výhradě vlastnického práva a také některé faktury, jimiž byly tyto komisií noty vyřizovány, neobsahovaly doložku o této výhradě.

(Rozh. ze dne 3. února 1931, Rv I 69/30.)

Žalobkyně dodávala žalovanému zboží. Účty byly opatřeny doložkou, že zboží zůstane až do úplného zaplacení vlastnictvím žalobkyně. O jmění žalovaného bylo zahájeno vyrovnací řízení, jež skončilo vyrovnáním na 58%. Žalobkyně přihlásila k vyrovnání žalovaného celou svou pohledávku. Žalobě, již se domáhala žalobkyně na žalovaném zaplacení plné kupní ceny, procesní soud prvního státního soudu v Praze vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Odvolání nelze upřít oprávnění. Žalobkyně opírá žalobu především o to, že žalovaná nic nenamítala proti doložce na účtech ze dne 7. října, 20. října a 3. listopadu 1927 správně 16. září, 20. září a 3. listopadu 1928, že zboží zůstane až do úplného zaplacení tržní ceny jejím vlastnictvím a že vzhledem k tomu, že na objednacím lístku jest poznamenáno, že vyřízení zakázky jest žalobkyni vyhrazeno, musela žalovaná odporovati doložce o výhradě vlastnictví, jinak lze míti mlčení za schválení výhrady vlastnictví a že proto výhrada vlastnictví byla mlčky ujednána. Podle předložených šesti účtů jest zjištěno, že z těchto účtů jen účty ze dne 16. září 1927, 20. září 1927 a 3. listopadu 1927 mají doložku o výhradě vlastnictví. V tom, že žalovaná nic nenamítala proti těmto třem účtům, nelze spatřovati mlčké ujednání výhrady vlastnictví k dodanému zboží. Opomenutá výtku fakturní doložky nemá pro nedostatek dalších tvrzení ještě za následek, že kupitel musí nechat platiti jejich obsah proti sobě. Není obchodního obyčejového práva, jež by mlčení kupitele přikládalo tento účinek, rovněž není takového obchodního zvyku. To lze v souzeném případě tím méně uznati, any se řečené účty týkají podle údajů žaloby též zakázky žalované ze dne 29. srpna 1927. Žalovaná neprovedla žádné jiné jednání a žalobkyně také netvrdila takové jednání, podle něhož bylo by lze přijetí účtu považovati za mlčky prohlášené schválení celého obsahu účtu. Proto se nestalo podle názoru odvolacího soudu mlčky ujednání o výhradě vlastnictví. Nehledíc k tomu, bylo, jak jest nesporno, v lednu 1928 o jmění žalované zahájeno vyrovnací řízení. I kdyby výhrada vlastnictví se byla stala, byla by musela žalobkyně vlastnické právo jako vylučovací právo za vyrovnacího řízení uplatňo-

vati proti žalované. Žalobkyně přihlásila k vyrovnacímu řízení žalované celou pohledávku 10.181 Kč 42 h, jak jest zjištěno spisy vyrovnacího řízení a uvedla v přihlášce, že se část přihlášené pohledávky 6.295 Kč 30 h týká zboží, které bylo prodáno s výhradou vlastnictví do úplného zaplacení, a žádala, by tato přihláška platila jako vylučovací nárok. Tím však žalobkyně neuplatňovala vylučovací nárok ve vyrovnacím řízení. Jak vyrovnávacími spisy jest dále zjištěno, bylo žalobkyni přiznáno hlasovací právo ve vyrovnacím řízení pro celou přihlášenou pohledávku 10.181 Kč 42 h. Bylo by věcí žalobkyně, by svůj tvrzený vylučovací nárok uplatnila proti žalované za vyrovnacího řízení sporem. Žalobkyně však tak nečinila, aniž tvrdila, že žalovaná v čase zahájení vyrovnacího řízení byla v držbě zboží, ohledně něhož činila výhradu vlastnictví. Předmětem vylučovacího nároku může býti jen vlastnictví žalobkyně, nemůže však býti předmětem vylučovacího nároku tržová cena (§ 11 vyr. ř.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobkyně opírá žalobní nárok o právo vylučovací (§ 11 vyr. ř.), a to o právo vlastnické. Nabyla-li žalovaná vlastnického práva k prodaným věcem, není tu vůbec žalobkyni tvrzeného vlastnického práva. Jest proto především řešiti tuto otázku. Uváží-li se, že v komisních notách není zmínky o výhradě vlastnického práva a že ani některé faktury, jimiž tyto komisní noty byly vyřizovány, neobsahovaly doložku o této výhradě, nemohla žalovaná, i když ostatní faktury byly opatřeny doložkou o výhradě vlastnického práva, pokládati tuto doložku za vážný a opravdový projev žalobkyně (čl. 278 obch. zák. a § 914 obč. zák.), to tím méně, ano šlo o zboží obchodníkem k dalšímu zcizení zakoupené. Nelze proto míti za to, že žalovaná tím, že přijala faktury, pokud byly opatřeny doložkou, a proti doložce se neohradila, mlčky na výhradu tu přistoupila (čl. 1 obch. zák. a § 863 obč. zák.), a nemohla ani žalobkyně z mlčení žalované souditi na souhlas s výhradou tou. Nedošlo proto mezi stranami, jak správně uvádí napadený rozsudek, k ujednání o výhradě vlastnického práva, žalovaná dodáním a převzetím zboží nabyla vlastnického práva k němu a nepřísluší žalobkyni tvrzené vylučovací právo, podle §§ 11 a 21 vyr. ř. (srov. rozh. čís. 9969 sb. n. s.). Za tohoto stavu věci jest lhostejno, zda jest obchodní zvyklostí, podle níž jest obvyklé při kupech na úvěr vyhrazovati si vlastnictví a tisknouti doložku o tom na faktury, kteroužto doložkou jest prý kupitel vázán, ana v souzeném případě žalovaná, i kdyby taková obchodní zvyklost byla, musila za to míti, že žalobkyně na ní netrvá.

Čís. 10504.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).